

Иако предизборна кампања званично још није почела, кампањско загревање увелико траје, а све што се кандидовало за изборе у Републици Српској дало се у обилазак земље уздуж и попреко. Кандидати за „најјаче“ функције посећују и мале и велике скупове, а нарочито традиционалне манифестације (попут „Невесињске олимпијаде“), при чему су неки од народних зборова „душу дали“ чак и за разапињање страначких шатри (попут СНСД-ове и СДС-ове код манастира Моштаница на „Вечери ојкача“ у Козарској Дубици). Тога ће тек бити кад кампања и званично почне, једино што ће мањкати истраживања јавног мњења, којих, ко зна зашто, једино у БиХ има далеко мање него у било којој другој европској земљи. Заправо, свака политичка партија која иоле држи до себе, за сопствене потребе уради 2-3 предизборна истраживања о томе како стоји међу бирачима, али их ретко објављује, пошто се њихове жеље слабо поклапају са резултатима које добијају, па то онда остане као нека њихова интимна горка тајна, од које ваљда треба да буду заштићени и „сигурни“ и „потенцијални“ бирачи, а поготово они „неодлучни“.

„Показатељи“ НДИ

С обзиром на то да је и сада тако, преостало је само да се поуздамо у не баш најпоузданија истраживања која традиционално пред сваке изборе обавља амерички НДИ. Последње у низу – дато медијима на малу кашичицу - каже да у Српској СНСД Милорада Додика ужива подршку од 44 одсто, а водећа опозициона странка СДС 30 одсто бирача. Даље, за Жељку Цвијановић као СНСД-ову кандидаткињу за српског члана Председништва БиХ гласало би 51 одсто бирача, док би за њеног противкандидата испред опозиције окупљене у „Савез за промене“ Младена Иванића гласало 45 одсто. Према истом истраживању, Милорада Додика као кандидата за председника РС подупире 48 одсто бирача, док кандидат опозиције Огњен Тадић из

СДС-а може да рачуна на 43 одсто гласова [\[1\]](#).

Претходно (опет на кашичицу) објављено истраживање НДИ говорило је, такође, о предности Додиковог СНСД-а над опозиционим странкама, док се о кандидатима није тако јасно говорило, јер још нису били сасвим познати, осим Додика. Но, баш у тој објављеној кашичици крије се нешто што отвара сумњу и у веродостојност осталих резултата до којих је дошао НДИ, а реч је о “податку” да би БиХ у ЕУ и НАТО-у радо видело 76 одсто испитаника у Српској [\[2\]](#). Ако би се тај проценат могао некако и учинити разумљивим када је реч о ЕУ интеграцијама, потпуна је непознаница како су се испитаници у Српској баш у истом проценту определили и за чланство у НАТО-у, тим пре јер је ту “љубав” у свим досадашњим истраживањима исказивала највише петина испитаника. Но, одговор на то и друга питања из НДИ нећемо добити, као што ни оно мало података који су објављени нису у јавност стигли њиховом милости, већ заслугом других, је ли, неименованих страначких извора.

Додик или Тадић, Цвијановићева или Иванић?

Е, сад, ако занемаримо ово НАТО и делимично ЕУ спиновање, а пођемо од тога да проценти предизборне подршке испитаника не одступају драстично од истраживања које наручују странке, могло би се рећи да је Додикова предност над Тадићем значајна, али да није недостижна као што је била пре четири године, када је Додик био на врхунцу моћи и популарности, а Тадић тек политичар који се борио за снажну позицију унутар СДС-а. Сада када се за другу кандидатуру не баш лако изборио унутар своје странке, Тадић се, изгледа, узда и у своје лично пријатељство са премијером Србије Александром

Вучићем, које потиче још из заједничких радикалских година, док се Додик труди да са Вучићем јавно има што мање несагласја, односно да сваки свој сусрет с њим прикаже у јавности као плод сопственог државничког делања. Но, тешко да ће сва та сликања са Вучићем донети пресудне поене Додику или Тадићу у комуникацији за бирачима који су још неопредељени. Чини се да тај слој бирача - како оне слабо заинтересоване за излазак за изборе, тако и оне разочаране у Додика, а неповерљиве према опозицији – занимају, пре свега, конкретна решења која ће им понудити једни и други.

Слично важи и за други пар противкандидата, а поготово за странке у трци за посланичке мандате у Народној скупштини РС и Парламентарној скупштини БиХ. Када је реч о пару Цвијановић-Додик, ваља напоменути да су на обе стране имали тешкоћа приликом избора кандидата, а није искључено да ће те тешкоће можда однети и неке поене на које обе стране рачунају као на сигурне. Тако је ДНС Марка Павића, који је на краћем и лакотом убеђивања од стране Додика, одустао од захтева да СНСД подржи њиховог кандидата за српског члана Председништва БиХ: Додик је пристајао уз услов да то може бити само Павић, а овај то није хтео, нудећи друге кандидате, које, опет, Додик није хтео. Зато је сада велико питање да ли ће чланство и гласачи ДНС-а једнодушно подржати Цвијановићеву или ће део њих просто игнорисати избор свог вођства, с тим да је мала вероватноћа да ће већи број подршку дати Иванићу.

